

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 214/2019-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. júla 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcu Petra Molnára a sudcu Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED]

[REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Lukášom Polákom, Hlavná 137, Prešov, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. 5 Tp 91/2018 zo 6. mája 2019 a uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8 Tpo 8/2019 z 15. mája 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. júna 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED] [REDACTED]

[REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 Tp 91/2018 zo 6. mája 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Tpo 8/2019 z 15. mája 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako naliehavá vec patriaca do rozhodovacej pôsobnosti senátu, rozhodnutie o ktorej neznesie odklad, v súlade s čl. X bodom 3 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pridelená sudkyňi spravodajkyňi Jane Laššákovej nad rámec stanoveného rozsahu nápadu vecí. Podľa čl. II bodu 5 rozvrhu práce na konanie vo veciach patriacich do pôsobnosti senátov ústavného súdu je v jednotlivých prípadoch príslušný ten senát ústavného súdu, ktorého členom je sudca spravodajca, ktorému bola vec pridelená. V súlade s čl. II bodom 3 rozvrhu práce pri predkladaní vecí do senátu sudkyňou spravodajkyňou Janou Laššákovou pracuje II. senát ústavného súdu v zložení Jana Laššáková (predsedníčka senátu), Peter Molnár a Ľuboš Szigeti. O ústavnej sťažnosti sťažovateľa bolo teda rozhodnuté v tomto zložení senátu.

3. Z ústavnej sťažnosti a vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 5 Tp 91/2018 vyplýva, že sťažovateľovi bolo uznesením Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Prešove, odboru kriminálnej polície (ďalej len „vyšetrovateľ“) ČVS: KRP-66/1-VYS-PO-2018 zo 16. augusta 2018 vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. a), c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona.

4. Uznesením vyšetrovateľa ČVS: KRP-66/1-VYS-PO-2018 z 26. novembra 2018 bolo sťažovateľovi vznesené ďalšie obvinenie pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona.

5. Uznesením okresného súdu sp. zn. 5 Tp 91/2018 zo 17. augusta 2018 bol sťažovateľ vzatý do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a), c) Trestného poriadku. Lehota väzby u sťažovateľa začala plynúť od 15. augusta 2018 o 20.12 hod. Prokurátor Okresnej prokuratúry Prešov (ďalej len „prokurátor“) svojím písomným podaním zo 4. februára 2019 navrhol predĺženie lehoty väzby sťažovateľa do 31. mája 2019. Okresný súd uznesením z 12. februára 2019 predĺžil väzbu sťažovateľa do 31. mája 2019. Prokurátor svojím písomným podaním z 25. apríla 2019 opätovne navrhol predĺžiť väzbu sťažovateľa do 20. júla 2019.

6. Okresný súd napadnutým uznesením rozhodol okrem ďalších výrokov aj o predĺžení lehoty väzby u sťažovateľa do 20. júla 2019. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ v zákonom stanovenej lehote sťažnosť. Krajský súd napadnutým uznesením sťažnosť sťažovateľa zamietol.

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že neboli splnené zákonné podmienky na predĺženie väzby tak, ako to ustanovuje § 76 ods. 3 Trestného poriadku, a to konkrétne požiadavka na obťažnosť veci. V tejto súvislosti sťažovateľ uvádza: *„Absencia znakov obtiažnosti veci alebo iných závažných dôvodov má za následok zamietnutie návrhu na predĺženie väzby. Predĺžiť lehotu trvania väzby možno len na podklade procesných úkonov, ktoré je potrebné v trestnej veci skutočne vykonať a majú prispieť k objasneniu trestnej veci, pre ktorú je obvinený vo väzbe, pričom potreba ďalšieho vykonania dokazovania vytvára samotnú obtiažnosť veci. V prípade sťažovateľa však všetky procesné úkony v čase rozhodovania o predĺžení lehoty väzby vykonané už boli.“*

8. Podľa názoru sťažovateľa dôvodom návrhu na predĺženie väzby zo strany prokurátora je potreba oboznámenia obvineného, resp. jeho obhajcu s výsledkami vyšetrovania a predpoklad ich návrhov na doplnenie dokazovania a následné spisanie obžaloby. Takéto odôvodnenie je podľa sťažovateľa neprípustné, keďže zákonom predpokladané právo obvinených na oboznámenie sa so spisom po skončení vyšetrovania nemožno klásť na ťarchu obvineného.

9. Sťažovateľ považuje návrh prokurátora na predĺženie lehoty väzby z 25. apríla 2019 za „zavádzajúci v dôvodoch“. Konkrétne poukazuje na skutočnosť, že v čase rozhodovania okresného súdu o tomto návrhu prokurátora na ďalšie predĺženie väzby (6. mája 2019) boli už všetky úkony prípravného konania, pre ktoré prokurátor žiadal lehotu väzby predĺžiť, vykonané (23. apríla 2019 bol vykonaný výsluch znalkyne [REDAKOVANÉ], 25. apríla 2019 výsluch [REDAKOVANÉ], 30. apríla 2019 výsluch [REDAKOVANÉ], ako aj [REDAKOVANÉ]) a 7. mája 2019 bola vyšetrovateľovi doručená odpoveď z fakultnej nemocnice, čím boli podľa názoru sťažovateľa týmto dňom vykonané všetky úkony prípravného konania.

10. Sťažovateľ považuje napadnuté uznesenie okresného súdu, ako aj napadnuté uznesenie krajského súdu za arbitrárne a nezákonné z dôvodu porušenia ustanovení upravujúcich dôvodnosť predĺženia väzby a dôvodu absencie prekážok vytvárajúcich obťažnosť veci, v dôsledku ktorých nebolo možné prípravné konanie skončiť v už raz predĺženej lehote väzby.

11. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„I. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ], nar... na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17. ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, a právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Okresného súdu Prešov, sp. zn.: 5Tp/91/2018 zo dňa 06. mája 2019 a Uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn.: 8Tpo/8/2019-162, z 15. mája 2019 porušené boli.

II. Uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8Tpo/8/2019 z 15. mája 2019 zrušuje.

III. Uznesenie Okresného súdu v Prešove sp. zn. 5Tp/91/2018 z 06. mája 2019 zrušuje.“

II.

12. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

13. Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

15. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

16. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené

zákonem, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

17. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

18. Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

III.

19. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľa spočíva v námietke neexistencie zákonných dôvodov na opätovné predĺženie lehoty jeho väzby, a to konkrétne poukázaním na skutočnosť, že všetky úkony prípravného konania, pre ktoré prokurátor navrhol opätovné predĺženie lehoty väzby, boli v čase rozhodovania všeobecných súdov vykonané. Ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ z iných hľadísk nenamietal splnenie formálnych a materiálnych dôvodov trvania väzby.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 5 Tp 91/2018 zo 6. mája 2019

20. Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu.

21. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, obsahom ktorého je pravidlo, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd.

22. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými ústavnými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na ochranu jeho práv poskytuje. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje.

Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

23. Sťažovateľ v tomto prípade mal v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku možnosť domáhať sa ochrany svojich práv podaním sťažnosti. Túto možnosť sťažovateľ aj využil, a preto uplatňujúc princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať napadnuté uznesenie okresného súdu, pretože ho preskúmal v rámci konania o podanej sťažnosti krajský súd.

24. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci v zmysle § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 8 Tpo 8/2019 z 15. mája 2019

25. Predmetom ústavnej sťažnosti v tejto časti, ako to vyplýva z jej petitu, je namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 5 ústavy a práva na slobodu zaručeného v čl. 5 ods. 4 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu.

26. Z čl. 17 ods. 5 ústavy vyplýva, že do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom. Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je tak integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98). Z už vyslovených právnych názorov ústavného súdu tiež možno vyvodit', že z hľadiska rozsahu práv garantovaných prostredníctvom čl. 17 ústavy a čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru neexistujú medzi týmito právami zásadné rozdiely, keďže čl. 17 ústavy zahŕňa aj práva vyplývajúce z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (napr. III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, IV. ÚS 181/07).

27. Ústavný súd pripomína, že v prípade namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy môže a musí uplatniť určitú revíziu právomoc, avšak bez toho, aby sám hodnotil skutočnosti, ktoré viedli všeobecný súd k tomu, že uprednostnil určité rozhodnutie pred iným. Jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, nie však konať ako všeobecný súd tretej alebo štvrtej inštancie; takéto konanie by bolo porušením obmedzenia, ktoré vyplýva z rozdelenia ústavnej ochrany základných práv alebo slobôd medzi všeobecné súdy a ústavný súd v čl. 127 ods. 1 ústavy (I. ÚS 165/02).

28. Úloha ústavného súdu sa teda obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu

vyplýva, že môže preskúmavať rozhodnutie všeobecného súdu iba v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, inak môžu byť závery všeobecného súdu predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00).

29. Ústavný súd už viackrát vyslovil, že každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, II. ÚS 55/98, I. ÚS 177/03, III. ÚS 7/00, I. ÚS 115/07, I. ÚS 187/07).

30. Z uvedených hľadísk ústavný súd pristúpil k preskúmaniu opodstatnenosti ústavnej sťažnosti sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu krajského súdu.

31. Pri preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

32. V prvom rade ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ napriek skutočnosti, že je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, k ústavnej sťažnosti nepripojil napadnuté uznesenia. Ústavný súd si s cieľom oboznámenia sa s napadnutými uzneseniami zapožičal súdny spis okresného súdu sp. zn. 5 Tp 91/2018. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom predmetného súdneho spisu, a to predovšetkým s návrhom prokurátora na predĺženie lehoty väzby u sťažovateľa z 25. apríla 2019, zápisnicou o informačnom výsluchu zo 6. mája 2019,

napadnutým uznesením okresného súdu, odôvodnením sťažnosti sťažovateľa z 9. mája 2019 a napadnutým uznesením krajského súdu.

33. Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia k zákonnosti opätovného predĺženia lehoty väzby uviedol: „*V predmetnom štádiu trestného konania, keď možno považovať prípravné konanie za z podstatnej časti blížiac sa jeho ukončeniu, je aj naďalej nevyhnuté viesť trestné stíhanie v režime väzobného stíhania oboch obvinených, pretože podľa názoru krajského súdu sú splnené nielen formálne ale aj materiálne podmienky na predĺženie lehoty väzby z hľadiska materiálnych podmienok, tie sú ustanovené v § 76 ods. 2,3 Tr. Poriadku...*

... Aj podľa názoru krajského súdu, napriek už raz predlžovanej dobe väzby v prípravnom konaní, nebolo možné zo závažného dôvodu, a to pre obtiažnosť veci trestné stíhanie skončiť. Od ostatného predĺženia lehoty väzby bola vykonaná väčšina známych dôkazov, no pokiaľ ostáva zabezpečiť len listinné dôkazy, neznamená to ešte, že by dochádzalo k prieťahom v predmetnej väzobnej veci a k narušeniu požiadavky prednostného a urýchleného postupu príslušným orgánom. K takémuto porušovaniu práv nedochádza. Je aj v záujme obhajoby, aby v rámci tejto doby súd zohľadnil priestor, ktorý obhajoba potrebuje pre riadne oboznámenie sa s rozsiahlym spisovým materiálom a prokurátor pre formulovanie svojho stanoviska v rámci zhodnotenia prípravného konania. Pritom práve osoby obvinených, ako bolo zhodnotených vyššie, naďalej /pretože nedošlo k žiadnej zásadnej zmene/ dávajú dôvod k obavám, na základe ktorých sú stíhaní väzobne...“

34. Ústavný súd k námietke sťažovateľa o neexistencii zákonných dôvodov na predĺženie lehoty väzby uvádza, že tak, ako to vyplýva zo súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 5 Tp 91/2018, ide skutočne o trestnú vec, ktorá je z pohľadu dokazovania zložitá. V rámci prípravného konania bolo vypočutých viac ako 30 svedkov, vypracovaných 10 znaleckých posudkov, vykonané konfrontácie, zabezpečené listinné dôkazy a trestné konanie sa predĺžilo aj v dôsledku akceptovania obhajobou navrhovaných dôkazov. Vyšetrovací spis je rozsiahly, keďže obsahuje takmer 1600 strán.

35. Ústavný súd poznamenáva, že krajský súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia síce konkrétne nevyjadril ku skutočnostiam tvrdeným sťažovateľom v podanej sťažnosti proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, a to konkrétne ku skutočnostiam, že všetky potrebné úkony prípravného konania boli vykonané do času rozhodovania okresného súdu o predĺžení lehoty väzby, avšak v tejto súvislosti ústavný súd upriamuje pozornosť na skutočnosť, že príslušné orgány rozhodujúce o väzbe síce nie sú povinné vo svojich rozhodnutiach vysporiadať sa jednotlivo s každým argumentom uplatneným obvineným alebo jeho obhajcom, mali by však reagovať adekvátnym spôsobom na všetky, ktoré sú spôsobilé spochybniť oprávnenosť ďalšieho trvania väzby (pozri napr. Ignatenco proti Moldavsku, rozsudok z 8. 2. 2011, č. 36988/07, bod 78; Michalko proti Slovensku, rozsudok z 21. 12. 2010, č. 35377/05, bod 153).

Krajský súd (a všeobecné súdy vo všeobecnosti) rozhodujúci o ďalšom trvaní väzby teda nie je povinný detailne odpovedať na každý argument sťažovateľa uvedený v sťažnosti, avšak je povinný vysporiadať sa so skutočnosťami a argumentmi, ktoré sú spôsobilé spochybniť existenciu podmienok nevyhnutných pre zákonnosť pozbavenia slobody, resp. ďalšieho držania sťažovateľa vo väzbe (porov. Nikolova v. Bulharsko, č. 31195/96, rozsudok Veľkej komory ESĽP z 25. 3. 1999, bod 61; Ilgar Mammadov v. Azerbajdžan, č. 15172/13, rozsudok ESĽP z 22. 5. 2014, bod 114). Túto povinnosť krajský súd v napadnutom uznesení náležite dodržal.

36. Ako aj zo samotnej ústavnej sťažnosti (bod 15, pozn.) vyplýva, po vydaní napadnutého uznesenia krajského súdu bolo v rámci prípravného konania 24. mája 2019 vykonané záverečné preštudovanie vyšetrovacieho spisu a následne prokurátor podal 4. júna 2019 v danej trestnej veci obžalobu.

37. Z návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby z 25. apríla 2019 jednoznačne vyplýva (s. 3, pozn.), že dôvodom na ďalšie predĺženie väzby bolo, že po vykonaní naplánovaných procesných úkonov bolo potrebné stanoviť termín záverečného preštudovania vyšetrovacieho spisu a prihliadnuť aj na skutočnosť, že príslušný prokurátor potrebuje istý časový priestor na vypracovanie prípadnej obžaloby. Ústavný súd poznamenáva, že aj záverečné preštudovanie spisu je úkonom prípravného konania, ktoré má zabezpečiť plné uplatnenie práv obhajoby. Aj keď je pravdou, že pôvodná lehota väzby

mala u sťažovateľa trvať do 31. mája 2019, a teda do času, keď bolo už vykonané aj záverečné preštudovanie vyšetrovacieho spisu, je nutné dodať, že v čase rozhodovania všeobecných súdov o ďalšom predĺžení väzby nebolo možné presne na deň predpokladať, kedy presne bude ukončené prípravné konanie. Aj preto krajský súd v napadnutom uznesení tak, ako bolo citované, poukázal na potrebu zohľadnenia časového priestoru, ktorý potrebuje nielen obhajoba, ale aj prokurátor pre formulovanie svojho stanoviska v rámci zhodnotenia rozsiahleho prípravného konania. Možno uzavrieť, že sťažovateľ v rámci napadnutého uznesenia krajského súdu dostal odpoveď na svoje ťažiskové argumenty a krajský súd sa náležite vysporiadal s existenciou zákonných dôvodov na ďalšie predĺženie lehoty väzby.

38. Vychádzajúc zo všetkých už prezentovaných úvah, považuje ústavný súd sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť pre namietané porušenie jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu za zjavne neopodstatnenú, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

39. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. júla 2019